

de 35½ Centimeters Kanoner, idet deres Krudtladning er betydelig større. Naar Skibene ligger anderledes i Svælget, ville disse Kanoner paa Maglebylillefortet ikke kunne gjennemtrænge Pantseret, men skulde de, for at komme udenfor pantserbrydende Afstand af Kanonerne i Strickers Batteri og Mellemfortet, strække sig sydligere, ville de komme til at ligge paa pantserbrydende Afstand af Kanonerne paa Mellemfortet. Men foruden selve Forterne maa man jo da ogsaa sige, at er der noget Sted, hvor den Sødefension vi have, hvad enten det nu er den hele, eller den, som bliver tilbage ved Kjøbenhavn, vil kunne virke med Held mod store Skibe, er det dog virkelig i et saa indskrænket Farvand som Drogden. Baade Kanonbaade og navnlig Torpedobaade ville under de Omstændigheder være særdeles farlige for de fjendtlige Skibe. Der er jo heller Intet til Hinder for, at man i Tilfælde af Krig kunde spærre Passagen igennem Drogden og henvise den almindelige Skibsart til Glintrenden og saa udfaste sporadiske Miner som vilde gjøre det meget vanskeligt at passere Drogden. Man kunde ogsaa gjøre det samme nordligt i Høllønderdybet, hvad meget store Skibe angaar — jeg nævnedes for kun Skibe med 16 Tommers Pantser og det gjorde jeg med Villie — idet de meget store Skibe som have spærrede Pantser maatte komme Nord fra og altsaa passere det meget stærke Fort paa Middelgrundens Nordspids paa 3,000 Men, hvorved de underkastes en meget betydelig Beskydning. Nu tror jeg i det Hele, at Pantserfibe holder man ikke af at udsætte for stærk Beskydning fra virkelige kraftige Forter, dertil koste de for meget og dertil have de fleste Stater altfor saa Pantserfibe. En Sømagt som England kunde vel gjøre det, men jeg tvivler paa, at f. Ex. nogen Østersømagt kunde have Lyst til at vove sine Pantserfibe i Kamp imod kraftige Forter. Man maa jo ogsaa huske paa, at Udelæggelsen paa et Pantserfibe fremkommer ikke alene ved en Gjennembrydning af Pantseret; der er, netop fordi Pantseret er blevet saa svært, ikke længere noget Skib, der er pantsret helt over, og Udelæggelsen paa disse Dele vil i hvert Fald medføre en meget betydelig Svækkelse i deres Krigsdygtighed. Forøvrigt vil jeg indrømme, at, er der noget Punkt, hvor det kunde være ønskeligt at gjøre lidt Mere end det, der er foreslaaet, er det ved Svælget, men det tror jeg ogsaa kunde naas paa en meget billig Vis, langt billigere end ved at anlægge et Søfort paa Sydspidsen af Middelgrunden, nemlig ved blot at flytte Strickers Batteri en Del sydligere, og, hvad der ikke

vilde forøge Udgifterne i nogen væsentlig Grad, gaa ud paa det meget flatte Vand. Jeg tror her at have godtgjort, at, hvad Landbefæstningen angaar, giver den al ønskelig Garanti imod et Bombardement, og at Forholdet for Søbefæstningens Bedkommende ogsaa er saaledes, at man med Fortrøstning kan finde sig deri, saaledes altsaa, at man blot forøger den nuværende Søbefæstning med et meget stærkt Fort paa Middelgrunden og saa to Rysforter ved Maglebylille og Hellerup.

Der er endnu nogle andre Punkter i Flertallets Betænkning, som jeg vil tale om, og deriblandt den Sammenligning mellem det nu foreliggende Forslag og de tidligere, navnlig Forslaget af 24de November 1875 som jo paa mange Steder kommer frem i Flertallets Betænkning. Som bekendt blev Ingenieurkorpsen i det nævnte Aar beordret til at indsende Forslag til en fuldstændig Befæstning, og den 24de November indsendte det Revision og Overflag dertil. For Landbefæstningens Bedkommende var Princippet aldeles overensstemmende med det i Kommissionsbetænkningen af 1872 foreslaaede, altsaa i Overensstemmelse med Typerne for moderne Fæstninger, idet Forslaget gik ud paa en fuldstændig Forttrætte og en inden derfor liggende Ceinture. Fortrækken gik fra Kallebodstrand over Thinghøj og mod Nord-øst udover Gremitag. Denne Plan for Landbefæstningen vakte hos Mange ikke ringe Betænkneligheder, idet det var aabenbart, at der til Forsvaret vilde behøves i ethvert Fald en betydelig Besætning, saa betydelig, at det under vanskelige Omstændigheder, hvor vi maaske vare henviste til kun at benytte de Tropper, der allerede i Fredstid garnisonere paa Sjælland, kunde være vanskeligt at faae tilstrækkelig Besætning, og denne Betænknelighed vilde jo med forøget Kraft gjøre sig gjældende, naar man erindrer, at det altid har været Krigsministeriets Mening, at Kampen skulde optages i aaben Mark, saaledes at man skulde søge forhindret eventuelle Landgangsforøg fra Fjendens Side. Uagtet Udvalget tiltrøds for, at Ministeriet til forskjellige Tider har udtalt sig i den Retning, mener at turde paastaa det Modsatte paastaar jeg paa det Bestemteste, at det er og har været Ministeriets Plan ikke at forsvare Kjøbenhavn alene, men at det — hvor der kun bliver Spørgsmaal om Landsdelene Dit for Storebelt — ogsaa er Sjælland, der skal søges forsvaret. Navnlig under saadanne Forhold maatte man være meget betænkkelig ved en Fæstningsform, der gjorde Krav paa en betydelig Forsvarsstyrke, idet det blandt Andet var aabenbart, at en saadan Fæstning ikke, medens Hæren var borte,